Oslo 24. november 2020

Gode Patriarker.

Å være patriark er å være på vandring. Konkret er vandringen langs alle verdens stier og veier. Billedlig er vandringen blant mennesker, i menneskesinnet og menneskekulturen. Alle patriarker har møtt disse bildene i Patriarkgraden gjennom patriark Abrahams møte med de store, eksistensielle spørsmål. De eksistensielle spørsmål ligger skjult i formuleringer som: Hva var jeg? Hva er jeg? Hvem vil jeg være?

I tider som dem vi er midt inne i nå, blir vi utfordret på hvem vi er og hva vi vil. Hele det norske samfunnet – ja hele verden – er under press. Menneskeslekter før oss har opplevd presset og løst det i sin tid. Nå er det **vi** som er presset. Vi møter skikkelsene fra alle leirens grader, og vi hører formaningene som ble gitt til dem: «Dere har gjort både vel og ille!»
Når vi nå kommer ut av denne fryktelige koronapandemien – forhåpentlig om ikke så alt for lenge – skal vi gjøre et regnskap for hvordan vi som patriarker mestret den. Da vil nok en av målestokkene som settes opp være hva vi som enkeltindivider og samfunn har gjort for hverandre.

Regjering, Storting og NAV vil sikker måtte stå til regnskap. Det er selvfølgelig riktig, ikke minst for å ta lærdommer av dette marerittet med de usynlige smittebølger. Men som patriarker skal vi også vurdere oss selv – først og fremst oss selv – men også patriarkenes felleskap for våre handlinger eller mangel på handlinger. Alle leirens belæringer går ut på å fortelle oss om og bevisstgjøre at vi som patriarker har et særskilt ansvar for å leve ut Odd Fellow Ordenens lære.

Johan Middelthon (1880-1949) var Stor Sire under siste krig og opplevde krigen også på kroppen og gjennom fangenskapets redsler. Hans store mantra for vår Orden var at dens egenart var helt og fullt **altruistisk –** eller menneskekjærlig. Institusjoner kan ikke være altruistiske. Det er forbeholdt det enkelte menneske. Det er du og jeg som er altruistiske – eller ikke.

Det store – og sannsynligvis ubesvare – spørsmål når vi kommer ut av pandemien, er om det er medmennesker som har opplevd at de møtte en patriark i en livssituasjon? En som vist medmenneskelighet og som strengt tatt ikke behøvde å gjøre det. Vi spør i leirslagningen om noen har blitt liggende etter på veiene og stiene i Paran. Denne metaforen skal gi oss inspirasjon til ikke bare å treffe tilfeldig på, men faktisk søke og se etter dem som har blitt liggende igjen på stiene, og som trenger vår hjelp og støtte.

Det er i krisetider et menneskes sanne karakter kommer til syne. Derfor er ikke krisen bare en plage, men også en mulighet til å vise det sanne altruistiske sinnelaget som Johan Middelthon med rette var så overbevist om.

Jeg vil ønske alle landets patriarker en velsignet julehøytid og at vi alle ser oss om i vårt livsområde om det finnes noen som trenger en patriarks oppmerksomhet. Bedre måte å feire jul og å gå inn i det nye året, finnes ikke.

Med patriarkalsk hilsen i

Tro, Håp og Barmhjertighet

Morten Buan Stor Sire